

A Lluís Maria Xirinacs i Damians i Ramon Llull

Laia Noguera

I

Vaig pels ulls als seus ulls.
Amb les mans li desvetllo les mans.

És en la fam, la mentida, l'anhel,
la injustícia, l'alegria, el descans,
en la ràbia, la por, la gelosia, el desig
i en el goig immesurable.

En els meus ulls, els ulls dels altres.
I a l'ull del cor. Sobretot a l'ull del cor.

II

Un recipient?

Estic perdent
les esperances.

III

És així: t'he trobat.

Vas dir-me que som
a pesar de nosaltres.
Jo mateix em sostinc
o m'estavello.

IV

I això perquè tu.
Perquè tu. No sé posar-hi predicat.
No hi ha un verb que pugui assenyalar
la magnitud de perquè tu.

I tens raó: és clar que el paisatge és
dintre meu,
però ets tu qui me'l desperta.

V

A la mà m'hi germinen llavors.
Em vessa el món de dintre.

VI

Serralada d'amor que tinc a dintre.
Una gran amplitud, inesgotable.

VII

M'hi arrapava com l'heura.
M'hi ofegava.

Però el riu és un
amb la terra.

VIII

M'ha dit que la comporta li fa por,
però caldrà que s'esberli la crisàlide,
per més que les nits semblin plenes de
branques.
És la mirada que té urpes.

IX

No pensis res més que l'amor.
No diguis res més que l'amor.
No toquis res més que l'amor.
No donis res més que l'amor.
No mengis res més que l'amor.
No vesteixis res més que l'amor.
No somiïs res més que l'amor.
No respiris res més que l'amor.
No caminis res més que l'amor.
No treballis res més que l'amor.